

nosti (pro povozy) překážka pro jízdu po kolejích, má však za to, že nebyl formálně oprávněn k tomu, by sám popojížděl s povozem, jež připustil přes koleje, neuzavřev závory. Poněvadž tak činil, nebyl prý v rozhodný okamžik formálně ve výkonu služby; 2. i kdyby byl strážník ve výkonu služby, nebyl prý si obžalovaný toho vědom, že má co činiti s úřední osobou (poněvadž prý neviděl ani jeho uniformu, ani blížící se vlak) a neměl prý také úmyslu, zmařiti služební výkon strážníkův. Nezachoval-li se správně, mohlo by prý býti jeho jednání posuzováno nejvýše jako přestupek § 312 tr. zák. Než zmatečná stížnost není v prvním směru odůvodněna, v druhém není provedena po zákonu. K 1. Podle § 93 provozovacího řádu železničního ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 z roku 1852, jest obecenstvo povinno uposlechnouti služební nařízení železničních zřízenců v stejnokroji, nebo opatřených služebním odznakem nebo legitimací. Podle § 102 téhož řádu jsou železniční zřízenci oprávněni vykonávati moc policejní (ve všech případech, kde není policejní, nebo soudní moc po ruce) proti osobám, které přestupují předpisy provozovacího řádu a neuposlechnou jejich napomenutí nebo které svým jednáním ruší nebo ohrožují bezpečnost dopravy. Z těchto předpisů plyne, že spadalo do oboru působnosti svědka P-e jako strážníka dráhy, by zakročil proti obžalovanému, který neuposlechl jeho služební nařízení, by popojel s vozem, stojícím na kolejích dráhy, a uvolnil je, ježto bylo nutno uzavřítí je závorami před blížícím se vlakem, a, když nemaje po ruce bezpečnostního orgánu, by zabránil ohrožení bezpečnosti dopravy, sám se pokusil odstraniti povoz z kolejí tím, že uchoopil koně za uzdu a snažil se s povozem popojeti; jednaje tak, konal svou služební povinnost, a nelze tudíž popírati, že nebyl ve výkonu služby. Nálezací soud správně uznal, že svědek P. konal službu nejen formálně, nýbrž že jeho výkon byl i materiálně oprávněn, na čemž by ostatně vzhledem k předpisu § 68 odst. druhý tr. zák. ani nezáleželo; není tedy důvodu, proč by mu měla býti odepřena zvýšená ochrana podle § 81 tr. zák. K 2. Nálezací soud zjistil, že si byl obžalovaný vědom, že se (nebezpečnou pohružkou) zprotivil železničnímu strážníkovi, tedy osobě úřední, a zjistil také formálně bezvadně, že učinil tak v úmyslu, by zmařil služební výkon strážníkův — záležející v zabezpečení bezvadného průjezdu vlaku po trati, což se mu také podařilo, ježto vlak byl nucen zastaviti. Popíráním těchto skutkových předpokladů rozsudku a brojením proti nim neprovádí stížnost uplatňovaný hmotněprávní zmatek po zákonu.

Čís. 3033.

Zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák. jest spáchán a dokonán teprve tím, že bylo padělané (zfalšované) veřejné listiny použito v podvodném úmyslu. Padělání listiny a její použití nemusí vycházeti od jedné a téže osoby; zločinu dopouští se i ten, kdo sám, nebyv při samotném padělání (zfalšování) listiny činně účastněn, použije v podvodném úmyslu

listiny, která byla někým jiným zfalšována s jeho předchozím dorozuměním.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1928, Zm I 568/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 10. června 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d), 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost je na omylu, vyslovujíc ve svých vývodech názor, že k odsouzení pro podvod, kvalifikovaný jako zločin podle § 199 d) tr. zák., nemohlo dojít, dokud nebyla zjištěna okolnost, — které přikládá zmateční stížnost význam rozhodný, — kdo předsevzal padělání, a namítajíc, že rozsudek, v jehož důvodech se uvádí, že tato okolnost se zjistiti nedá, takto sám připouští, že řečené zločinné kvalifikace tu není. Zmateční stížnost, jejíž posléz uvedenou námitkou jest uplatňován důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. přehlíží, že zločin podvodu podle § 199 d) tr. zák. je spáchán a dokonán teprve tím, že bylo padělané (nebo zfalšované) veřejné listiny použito v úmyslu podvodném a že padělání listiny a její použití nemusí vycházeti od jedné a téže osoby, že se tudíž zločinu podvodu podle § 199 d) tr. zák. dopouští i ten, kdo sám, nebyv při padělání (zfalšování) listiny činně účastněn, použije v podvodném úmyslu listiny, která s jeho předchozím dorozuměním byla zfalšována někým jiným. Tak tomu bylo podle rozsudku i v souzeném případě, v němž podle rozhodovacích důvodů obžalovaný jednal při nejmenším v souhlasu s padělatelem obou listin, podle rozsudkového výroku pak byly listiny ty padělané třetí neznámou osobou dokonce z návodu obžalovaného, nehledíc ani k tomu, že rozsudek vychází i ve výroku i v důvodech především z předpokladu, že listiny padělal sám obžalovaný. V tom, že obsah obou výměrů je výhradně k prospěchu obžalovaného a že, jak se v rozsudkových důvodech dále praví, obžalovaný měl samojediný zájem na uvolnění vkladu, spatřuje rozsudek jen jeden z dokladů správnosti přesvědčení nalézacího soudu, podle něhož byly listiny padělané buď obžalovaným samotným nebo z jeho návodu a s jeho souhlasem neznámou osobou třetí. Zmateční stížnost vykládá tudíž onu prve uvedenou větu rozsudkových důvodů neprávem v ten rozum, že jí došel výrazu mylný právní názor, že se ke skutkové podstatě podvodu vyhledává také pachatelův úmysl, trestným činem se obohatiti. Na skutečnost, o níž se obžalovaný podle výslovného údaje zmateční stížnosti dozvěděl teprve po vynesení rozsudku a o níž ani zmateční stížnost netvrdí, že vyšla najevo již za řízení v první stolici, nelze zrušovacímu soudu vůbec vzíti zřetel, neboť pro novoty není v řízení zrušovacím místa již vzhledem k předpisu § 288 čís. 3 tr. ř.